

Β) Μετβ. 1) Κενῶ, ἐκκενῶ, χύνω κοιν. καὶ Πόντ. (Κοτύωρ.): Ἀδειάζουν τὰ ποτήρια - τοῖς στάμνες - τὰ βαρέλ-
λια κττ. κοιν. Τοῦ ἀδειασε τρεῖς πιστολῆς Κεφαλλ. κ. ἀ.
|| Φρ. Ἀδειάζε μας τῇ γωνιά! - τὸν τόπο! (φύγε ἀπ' ἐδῶ!)
σύνηθ. Ἀδειασέ μας τὰ πιὰτ-τα (συνών. τῇ προηγουμένη)
Ζάκ. Ἐδάσεν ἀτὰ ἀφκάτ' ἀτ' (τὰ ἀδειασε ἀποκάτω του,
ἀπεπάτησεν, ἐπὶ τοῦ φοβηθέντος ὑπερβολικῶς) Κοτύωρ.
|| Γνωμ. Ὅποιους ἀδειάζ' χοροὶς νὰ γιμίζ' γλήγουρα θὰ βρῇ
τοὺν πάτου Λέσβ. Πβ. ἀπαδειάζω. **2)** Ἀπαντλῶ, συνή-
θως ὡς ὄρ. ναυτικός: Ἀδειάζω τὰ νερά (ἐξάγω εἰς τὴν
θάλασσαν τὰ εἰς τὸ σκάφος εἰσρέοντα ὕδατα) σύνηθ.
|| Φρ. Ἀδειάζου τ' βάρκα (ἀποπατῶ) Αἰν.
Πβ. εὐκαιρώνω.

ἀδειανάδα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδειανός.

1) Σχολή, εὐκαιρία: Θαρεῖς πῶς ἔχω τὴν ἀδειανάδα σου;
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀδεια **3**. **2)** Κενὸς χώρος: Ὡς τὴ μέσα
βάδα τοῦ φούρνου εἶν' ἀδειανάδα γιὰ δυὸ ψωμιά.

ἀδειανός ἐπίθ. σύνηθ. ἀειδανός Πελοπν. (Λακων.)
ἀδκειανός Κύπρ. ὀδειανός Μακεδ. (Βελβ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδειος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ανός. Πβ. λείτος - λειανός κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ
2,117. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

1) Ὁ σχολάζων, ὁ ἔχων ἀδειαν, ἀργός, εὐκαιρος
σύνηθ.: Δὲν εἶμαι ἀδειανὸς σήμερον νὰ πά' νὰ δγιῶ τ' ἀμπέλι
Βιθυν. (Κατιρ.) Εἶν' ἀδειανὸ τὸ κωπέλλι σου νὰ πάη σ' ἓνα
θέλημα; Κεφαλλ. Εἶν' ἀδειανὸ τὸ ζῶο νὰ κάμη ἐν' ἀγῶι;
αὐτόθ. || Παροιμ. Ἀδειανὸς καλόγερος ἔγραφε κι ἀπέγραφε
(ἐπὶ τοῦ ἀέργου, ὅστις κατατρίβει τὸν καιρὸν του εἰς ἀλυσι-
τελῇ ἔργα διὰ νὰ φαίνεται πολυάσχολος) Λευκ. κ. ἀ.
Ἀδειανὸς καλόγερος μυῖγες ἐκοντάρει (συνών. τῇ προηγου-
μένη) Ἡπ. Ἀδκειανὸς ἀρκάτης θωρεῖ κολοιοὺς 'ς τὸ πέλαος
Κύπρ. Συνών. *ἀδειασάρις, *ἀδειασερὸς, ἀδειᾶτος **1**,
ἀδειος **1**, εὐκαιρος. **2)** Κενὸς σύνηθ.: Ἀδειανὴ στάμνα,
ἀδειανὸ βαρέλλι-πιάττο κττ. Πάει κ' ἔρχεται μὲ τὰ χέρια ἀδειανὰ
σύνηθ. || Φρ. Ἀδειανὸς κουνάμενος ἐγύρισε (μὲ κενὰς τὰς
χεῖρας) Κεφαλλ. Βρῆκα τὸ μπελᾶ μου 'ς ἀδειανὴ μερεὰ
(ἀναιτίως) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Ψῆ, δειανός! (ψυχὴ, κἀνείς!)
Μακεδ. (Βελβ.) || Παροιμ. Ἀδειανὰ τὰ χέρια σου, κακὸ εἶν'
τὸ ποδιακό σου (ὅταν ἔρχεσαι μὲ κενὰς τὰς χεῖρας, θ' ἀπο-
τύχης) Ἰόνιοι Νῆσ. Ἀδειανὸ βαρέλλι φίλο δὲν πιάνει (ὅτι ἐκεῖ-
νος γίνεται φίλος μας, ὅστις προσδοκᾷ παρ' ἡμῶν χάριτας)
Πελοπν. (Γορτυν.) Σακκὶ ἀδειανὸ δὲ στέκει ὁλόρτο (ὅτι ἡ
μωρία τῶν ἀνθρώπων σὺν τῷ χρόνῳ ἀποκαλύπτεται)
Κεφαλλ. || Ἀσμ.

Νὰ σοῦ τσακίσω τὸ σταμνὶ | νὰ πᾶς 'ς τὴ μάνα σ' ἀδειανὴ
Ἡπ. Συνών. ἀδειᾶτος **2**, ἀδειος **2**, εὐκαιρος.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀδειανὸ Σῦρ.
Ἀδειανὸ Σῦρ.

ἀδειανοσακκούλλης ἐπίθ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδειανός καὶ τοῦ οὐς. σακκούλλα.

Πάμπτωχος: Ἀδειανοσακκούλλης εἶν' εὐτεῖνος εὐτοῦ.

***ἀδειασάρις** ἐπίθ. ἀδκειασάρις Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀδειασι.

Ὁ σχολάζων, ἀργός, εὐκαιρος: Παροιμ. φρ. Ὁ παππᾶς
ὁ ἀδκειασάρις θάβκει τῶν ζωντανῶν (ἐπὶ τοῦ στερου-
μένου ἐργασίας καὶ ζητοῦντος διὰ παντὸς τρόπου ἐργα-
σίαν). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀδειανός **1**.

***ἀδειασερὸς** ἐπίθ. ἀδκειασερὸς Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀδειασι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ερὸς.

*Ἀδειασάρις, ὁ ἰδ.: Παροιμ. Ἀδκειασερὸς παππᾶς
θάβκει τῶν ζωντανῶν.

ἀδειασι ἡ, Κύθν. Μεγίστ. ἀδκειάσι Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀδειάζω.

1) Σχολή, εὐκαιρία, καιρὸς Κύθν. Κύπρ. Μεγίστ.:
Δὲν ἔχω ἀδειασι Μεγίστ. Ἄμα εὐρὼ ἀδκειάσιν, 'εν-νά 'ρτω
νὰ σοῦ δουλέψω Κύπρ. Ἐχω δουλειὰν πολλὴν τῶν 'εν ἔχω
ἀδκειάσιν αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀδεια **3**. **2)** Ἐλάτ-
τωσις, μείωσις, κυρίως ἐπὶ τῆς σελήνης, ὅταν ἀρχίζη
νὰ φθίνη Κύθν.: Ἀδειασι τοῦ φεγγαριοῦ (τὸ διάστημα,
καθ' ὃ ἀρχίζει νὰ φθίνη ἡ σελήνη) Κύθν. Συνών. χάσι.

ἀδειασιά ἡ, Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀδειάζω.

1) Σχολή, εὐκαιρία, καιρὸς: Μωρ' ἀδειασιά πόχει αὐτός!
(εὐκαιρεῖ διὰ πᾶσαν ἐνασχόλησιν). Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀδεια **3**. **2)** Ἡ πρᾶξις τοῦ κενοῦν, ἡ κένωσις:
Τό 'καμε ἀδειασιά τὸ σπίτι (τὸ ἀδειασε καὶ ἔφυγε). Ἡ ἀδει-
σιὰ εὐτεινοῦ τοῦ βαρελλιοῦ θὰ γένη σὲ τρεῖς μῆνες. **3)** Κε-
νὸς χώρος, εὐρυχωρία: Ἐχει ἀδειασιὲς αὐτός (ἔχει εὐρυχω-
ρίαν). Συνών. ἀδεια **4**.

ἀδείασμα τό, Λεξ. Γαζ. (λ. ἐκ κένωσις) ἀδειασμαν
Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀδειασμα Ἀπουλ. ἀδειαμ-μα Καλαβρ.
(Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀδειάζω.

1) Βραδύτης, χρονοτριβὴ Ἀπουλ. Μπόβ. **2)** Κέ-
νωσις Λυκ. (Λιβύσσ.) — Λεξ. Γαζ.

ἀδειασταμπάρης ὁ, ἀμάρτ. ἀδειασταμπάρ'ς Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὐς. *ἀδειαστῆς καὶ ἀμπάρι κατ' ἀντίστρο-
φον σύνθεσιν.

Ὁ κενῶν τὸ ἀμπάρι, τὴν σιταποθήκην: Παροιμ.
Μάρτ'ς, γδάρτ'ς, ντουμπανουβαέν'ς κι ἀδειασταμπάρ'ς (ὅτι
κατὰ Μάρτιον ἐξαντλοῦνται ὅλαι αἱ προμήθειαι τῆς οἰκο-
γενείας). Συνών. ἀμπαροτινάχτης, κοφινιδοτινά-
χτης, τιναχτοκαλαθίδης.

ἀδειᾶτος ἐπίθ. Σίφν. ἀδειατὸς Νάξ. (Βόθρ. Φιλότ.)
Σίνφ. Τῆν. ἀδειατὸς Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδειος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ᾶτος κατὰ τὸ ἀντίθ. γεμᾶτος. Πβ. ἀδρός-ἀδρᾶτος.

1) Ὁ ἔχων ἀδειαν, σχολάζων, ἀργός Σίφν. Τῆν.:
Εἶσαι ἀδειατὸς αἰῖριο νὰ μοῦ κουβαλῆς ξύλα; Σίφν. Ἀδει-
ατὸς εἶσαι καὶ κἀθεσαι καὶ τοῦ μιλεῖς; αὐτόθ. Ὁ δεινὸς ἀδειατὸς
πόμ'νε Τῆν. Συνών. ἀδειανός **1**, *ἀδειασάρις, *ἀδειασε-
ρὸς, ἀδειος **1**, εὐκαιρος. **2)** Κενὸς Νάξ. (Βόθρ. Φιλότ.)
Σίφν. Σκῦρ.: Τόπος ἀδειᾶτος Σίφν. Ἀδειατὸ εἶναι τὸ σταμνὶ
αὐτόθ. Τό 'καμε ἀδειατὸ τὸ σπίτι αὐτόθ. Συνών. ἀδει-
ανός **2**, ἀδειος **2**, εὐκαιρος.

ἀδείλιαστος ἐπίθ. Εὐβ. (Κάρυστ.) — Λεξ. Γαζ. (λ.
ἀτρομος) ἀδείλιαστους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *δειλιαστὸς < δει-
λιάζω.

Ἀτρομος, ἄφοβος, τολμηρὸς ἐνθ' ἄν.: Ἀδείλιαστο
παλληκάρι Κάρυστ. Τοῦ μάτ' αὐτ'νοῦ εἶναι ἀδείλιαστον Αἰτωλ.
Συνών. ἀτρόμαχτος, ἀτρόμητος.

